

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387904064/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Her opstod en kort Taushed; efter hvilken Correctoren først tog ved: »det er sandt, den Omstændighed, du berørte, der gjorde hende Hovedet saa kruset —»

»Rigtig! det gik saaledes til. En Aften, som jeg —» Her paakom mig uheldigviis en Nysen, som ganske afbrød Samtalen. Correctoren sagde »Prosit!» og Broderen mumlede til ham: »en anden Gang.»

9. Slutning

«*Ingen veed — naar Solen staaer op — hvordan den vil gaae ned,*» er eet af Degnens Ordsprog i Ulstrup, hvorved han næsten har erhvervet sig Anseelse af en Sandsiger; og det temmelig nemt, thi i Grunden er det ikke andet end en Spaadom, der langt oftere træffer ind, end slaer fejl.

Dette Tankesprog — som Herredsfogden ophøjede i Orden med de syv Viser i Grækenland; den avisbelastede Pranger satte over for *Etatsraad* Syrachs; es kann nicht so bleiben; og Degnen selv lidt nedenfor den *vis* Syrachs: priis ingen lykkelig, før hans Endeligt kommer — dette Tankesprog, som han ogsaa anbragte paa den til Afrejse bestemte Dag, da en tyk sortgraae Tøetaage skjulte Himlen og indhyllede Jorden, har uudslættelig indpræget sig i min Hukommelse, idet nemlig den physiske Betydning, i hvilken Oralet gaves, fik en moralsk, uventet og glædelig Opløsning — alt som i nærværende Capitel nøjere skal oplyses.

Endnu medens vi alle tre laae i Sengen om Morgenen, og snakkede, foreslog Captainen: at vi skulde takke Comtessen personlig for Brugen af hendes Værelse. Jeg fortalte ham, hvorledes jeg var bleven høflig afvøist; men bifaldt dog, at vi bad om Audients hos hendes Naade. — Det gjorde vi, og, imod al Forventning, blev den os tilstødet.

Jeg veed ikke hvorledes det kom sig, at jeg gik først og allene — dreves jeg maaskee uvilkaarlig af et vist lønligt Haab? Amor er en Sophist; og hvad værre er: han leger med sine Fanger, som Katten med Musen.

Alice var ikke tilstødet; men at hun alligevel maae have talt gunstigt om mig til Comtessen, kunde jeg skjønne af den særdeles artige Modtagelse, jeg fandt hos denne vakkre Dame. — Hun var af en fiin